

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Νεκρική ήσυχία απλώθηκε έπειτα έξω απ' το περίπτερο. 'Ο καταραμένος Βρυκόλακας είχε φύγει πραγματικά φαίνεται. 'Ο-στόσο, έμεινε άγριητη γράφοντας το 'Ημερολόγιό μου. Φρουρούσε τώρα ό 'Ιονάθαν, σκεπτικός κα' άμυλητος.

'Η θέσις μας ήταν πραγματικός δεινή καί μονάχα ό Θεός θα μπορούσε να μάς γλυτώσει απ' τις άπειλές του Βρυκόλακα...

Κατά τό έμπεριστα, ή έγγοητή του καθηγητού Βάν 'Ελισγγ, άρχισε πάλι να παραμιλά μέσα στον ύπνο της.

Τά λόγια της όμως ήταν άσυνάρτητα καί δέν μπορούσαμε να καταλάβουμε τίποτα...

Φτωχό κορίτσι!.. Την κιντάσαμε πού κοιμόταν στό κρεβάτι δ-λόδροση καί γλυκειά κα' άνατριχιάσαμε, στη σκέψη πώς μπορούσε να λάθη όσα κα' ή κόρη του 'Ιδιοκτήτη της έπαύλειως. "Ω, όχι, όχι, δέν θά τό θέληση αυτό ό Θεός. 'Ο καθηγητής Βάν 'Ελισγγ θάρρη έγκαι-ρώς κα' ή δά θα τελειώσουν καλά...

('Απ' τό 'Ημερολόγιό της Μίνας "Αρκε).

'Η μέρα μας σήμερα πέρασε ήσυχια. 'Η δι-νομή στό βοινά αυτά είνε ύπεροχη. 'Αρχει γά-λειτε τό βδελυρό τέρας πού άρπάζει τή ζωή των ανθρώπων καί σκορπίζει γύρω τή συμφορά καί τή φρίκη του θανάτου.

Τά κορίτσια ζήτησαν πολύ πρωί καί βγίκα-με καί περιπατήσαμε στον κήπο, μόλις άντέει-ε ό ήλιος. 'Ο άέρας ήταν υμροεινής καί γλυκά-δες πούλιων τραγουδούσαν γύρω πρόσγγρα.

Μέσα στό παραδεισένιο αυτό περιβάλλον του φαίνεται κανενός σίν κακό άνεργο ή έπαυξίς του Βρυκόλακα. Κι' όμως έτσι είνε. 'Υπάρχει!...

Κατά τις έννά καθήσαμε με τόν 'Ιονάθαν κάτω απ' τά ψηλά, γέωκα δέντρα καί συνεχί-σαμε τό διάβασμα του τραγουδιού 'Ημερολογίου του Βλαδιμήρου Χάιντεβιτς.

('Απ' τό 'Ημερολόγιό του Βλαδιμήρου Χάιντεβιτς).

Βουδού, μέ σπυγμένη την καρδιά, άκούγαμε τή διήγησι της 'Αρλέττας.

— Τότε παι, συνέχισε ή κακότυχη κόρη μου, κατάλαβα πώς πραγματικά ύπήρχε κάποιος μέ-σα στην κάμαρά μου καί ύπομίστηκα ποιός ή-ταν αυτός...

... Τρελλή απ' τόν τρόμο μου, θέλησα να φρονέσω καί να ζητήσω βοήθεια, αλλά δέν πρό-φτασα...

"Ένα χέρι — ό, Θεέ μου! — Ένα χέρι πα-γωμένο, ένα χέρι κρύο, όπως είνε τά χέρια των πεθαμένων, πούφαρε τό στόμα. Καί συγχρόνως άκουσα μιά φωνή, μιά φωνή βραχνή, τή μου λέη:

— Μή φοβάσαι!... 'Ωραία, κόρη, δοσερό λουλουδι του άπάνω κει-νου, μή φοβάσαι... Δέν θά σου κάνω κακό, ό, όχι, με την Κάλιασι, ώραία μου, δέν θά σου κάνω κακό... Γιατί σε θέλω, ναι, σε θέλω καί σε ποθώ, κόρη της πρόσκαρης ζωής... Δέξου να ρθής μαζί μου, μικρή μου κοιλίτσα...

Τό στόμα πούλεγε τό φρικτά αυτά λόγια, έβγαζε μιά άπεριγραφη φρικτή δυσωμία σαήλας, πού με ζάλιζε, μ' έτρινγε, με θανάτωνε... 'Απότοσο, παρ' όλη την παραξάλη μου, προσπάθησα να έλευθερωθώ απ' τά χέρια του τέρατος πού με κρατούσε. Τίναξα τό κορμί μου μ' έ-λη μου τή δύναμη, μιά δέν κατώρθωσα τίποτα.

Τό άπεισο φάγισμα είχε δύναμη υπεράνθρωπη, τρομακτική... 'Η σκέψη μου τότε πέταξε στό Θεό καί μόλις τό σφιξίμο της κορύς παλάμης πάνω στό στόμα μου χαλαρώθηκε λίγο, ψεύθισα: — 'Επομένει Θεέ, Θεέ μου Παντοδύναμε, σώσε με!...

Τά λόγια μου αυτά έκαμαν τό τέρας πού βρισκόταν κοντά μου να έρεθιστη. Τ' άκουσα να τριζην άγρια τά δόντια του καί να μωγγόζι. Τό παγωμένο χέρι του ξέφυγε απ' τό στόμα μου...

Βρήκα έτσι καιρό καί τραύισα πάλι:

— 'Ιησού Χριστέ!... Παναγία Παρθένος, έλεος... έλεος!... Μά δέν πρόφτασα, άλλοιμονο, να πώ άλλη λέξη...

"Ένα μουγγρητό λυσσοσμένης όργης άντήχησε πλάι μου καί συ-γχρόνως δυό σιδερένια χέρια μ' άρπάζαν σφιχτά σαν τανάδες καί με κάρφωσαν στό κρεβάτι.

Πάγωσα όλόκληρη!...

"Ημουν βέβαιη πώς έφτασε ή τελευταία μου στιγμή.

'Αμέσως κατόπιν έννοιωσα πάλι την άνυπόφορη όσηή της σαπίλας κοντά στό πρόσωπό μου κα' ύστερα... ό, ύστερα...

— Λέγε, κόρη μου... Λέγε, φτωχό μου παιδί... Τι σου συνέβη κατόπιν;

— Διό χείλη κρύα καί παγωμένα κώλησαν παράφορα πάνω στό άκά μου!... Γιατί να μην πεθάνω, Θεέ μου, έκείνη ή στιγμή;

Προσπάθησα να λιπωθώ, μά δέν τό κατώρθωσα. Τό τέρας με κρατούσε σφιχτά στην άγκαλιά του. Καθώς όμως πασιπάτε με τό ένα του χέρι πάνω στό στήθος μου, άγγιζε ξαφνικά τό χροστό μου σταυ-ρό. Ούρλιαξε τότε σαν δαιμόνας καί με δάγκασε στό χέλιη... Με δάγκασε δυνατά... Με δάγκασε καί ρουφούσε συγχρόνως τό αίμα πούτρεχε απ' την πληγή πού μου είχε προξενήσει...

"Ηταν πόσοσ ό πόνος πού αισθανόμουν, τόση ή φρίκη κα' ή άηδία, ώστε πύνασα σε μιά στιγμή ά-πότομα τό κεφάλι μου, έλευθερώθηκα απ' τ' ά-παίσια φιλά του καί φώναξα δυνατά ζητώντας βοήθεια...

Τί έγινε κατόπιν τό ξερετε σεις, γιατί λιπο-θύησα.

Τελειώνοντας τή διήγησή της ή κόρη μου, είχε πνεγι στό κλάμμα. 'Έκλαινε άπελπισμένα, άπα-ρηγορητα...

Μαζύ τής κλάιγαμε καί μεϊς.

Ναι, έκλαιγα εγώ, ένας άντρας πού ποτε δέν δάκρυσε τό μάτι του. 'Έκλαιγα παρκα, γιατί ή-μουν βέβαιος πεία πώς ό Θεός μιάς έγκατέλειψε. Γιατί όμως;... Γιατί;...

('Απ' τό 'Ημερολόγιό του Βλαδιμήρου Χάιντεβιτς).

Συνέχεια. "Ένα εικοσιτετράωρο πέρασε.

"Όλο τό σπίτι έμυαστε άνω-κάτω.

'Η 'Αρλέττα μου, ή λατρευτή μου κόρη πεθαί-νε. Πεθαίνει ή χωρά τό σπαιπού μου, τό φως της ζωής μου πεθαίνει!...

Πεθαίνει απ' τό πιο φρικτό καί τόν πιο άπει-σο θάνατο...

Φτωχή μου κόρη!... 'Η πληγή πού της έκαμε τό βδελυρό τέρας άπόφωσο καί μαυρίσε όλόγρω. Δυνατός πυρετός δέχνη τό δυστυ-χημένο μου παιδί. Τό άρθό καί παρθετικό της σώμα έχει πορτεϊ. 'Από τό θαγκασμένο της χείλι αναδίδεται βαρεία όσηή σήψεως... Μέσα στό σπίτι μάθανε όλο πεία τί συνέβη.

Ό ύπερτέρας είνε κατατρομαγμένη. 'Η μαγειρίσα μιά έφυγε. Την παρακάλεσα να μείνη μιά κα' είνε άρρωστη ή 'Αρλέττα, μά δέν δέ-χτηκε ν' άκούση τίποτα.

— 'Εχω παιδιά, κρύε, μου είνε. Δέν μπορώ να τ' άφήσω όρφανά. 'Εδώ πάνω κατοικεί ό διάβολος. Τό κολλό πού σας θέλω, κατεβήτε στην πύλι, θά χυθήτε!...

Νά κατέβω στην πύλι. Τό σκέφτομυια σοβαρά αυτό, τό έχω πεία άποφασίσει. Καί τά παιδιά μου μετάνοιωσαν πού δέν φύγαμε απ' την πρώτη στιγμή...

Ναι, ναι, πρέπει να φύγωμυια, να φύγωμυια μακριά απ' τόν τόπο αυτό της κατάρας καί του θανάτου. Πώς όμως; 'Η μεταφορά της 'Αρ-λέττας στην κατάσταση πού βρισκεται, είνε δύσκολη κα' επικίνδυνη γιά τή ζωή της...

Γιά τή ζωή της... Θά ζήση, Θεέ μου, τό μαυρωτικό μου κορίτσι;

Την κιντάσαμε πού κοιμόταν στό κρε-βάτι δλόδροση καί γλυκειά κα' άνατρι-χιάσαμε...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

‘Ο Γαβριηλίδης και τ’ Αύγουστιάτικα... Χριστούγεννα! Πόσες φορές θάπρεπε να γεννηθί ο Χριστός για τους Ρωμηούς. Γιατί δεν εξεφώνησε λόγο ο κ. Καλεβράς. Για να μην ξυπνήση... ο Χριστός... ‘Ο Δηληγιάννης και οι Πέρσαι με την ... ‘Ωρα». Τό σύστημα του Γ. Θεοτόκη, κτλ.

Μιά φορά ο άειμνητος Γαβριηλίδης εκάλεσε τον μακαρίτη Τίμο Σταθάπουλο, που τον είχε άχρηστιάσει στην ‘Ακρόπολι, και του είπε να έτοιμασθή για βγάλη ‘Χριστουγεννιάτικο φύλλο» την Κυριακή.

- ‘Ηταν δε την εποχή εκείνη... Αύγουστος!
- ‘Ο Σταθάπουλος τον κτύπησε στά μάτια, μη γνωρίζοντας άν ο Γαβριηλίδης άστειευότανε ή άν είχε τρελλαθεί!
- Τί με κτυπάς; του είπε ο Γαβριηλίδης.
- Δεν άκουσα καλά, απάντησε ο Σταθάπουλος.
- Είπα να βγάλουμε ‘Χριστουγεννιάτικο φύλλο» την Κυριακή, έπα- νάλεο ο Γαβριηλίδης.
- Μά θέλουμε έξη μήνες για τὰ Χριστούγεννα! Δεν γεννιέται δυο φορές τον χρόνο ο Χριστός!

—Για τούτον τον παληόκοσμο έδω πέ- ρα, δεν άρκει να γεννηθί μια φορά ο Χριστός για να τον διορθώση, αλλά και πέντε και δέκα, απάντησε ο Γαβριη- λίδης. Θα βγάλουμε λοιπόν την Κυριακή την ‘Ακρόπολι» Χριστουγεννιάτικη.

—Νά την βγάλουμε, μουμολούσε ο Σταθάπουλος, αλλά δεν την έβγαλε.

‘Όταν ο κ. ‘Αχ. Καλεβράς ήταν Γενι- κός Διοικητής στην ‘Ηπειρο, έγινε στά Γιάννενα, μιά φιλιανθρωπική έορτή, την ημέρα των Χριστουγέννων, ύπερ των πτωχών της πόλεως.

- Κυ’ έπειθθ ο κ. Καλεβράς έχε φήμη καλού όμιλητή, ή όργανώσασα την έορ- ή έπαροχη τον έπισκεψήθη και τον πα- ρακάλεσε να μιλήση κατ’ αυτήν.
- Νομίζω ότι δεν πρέπει, απάντησε στούς Γιαννιώτες ο κ. Καλεβράς.
 - Γιατί; είπαν έκείνοι. ‘Ίσα-ίσα έχετε τόσα θέματα: τη Γέννηση, το Θείο Βρέ- φος...
 - Μά ακριβώς γι’ αυτό δεν πρέπει να μιλήσουμε.
 - Μά γιατί;
 - Γιατί πρέπει γ’ άφήσουμε να... κοιμηθί ήσυχο το Θεϊόν Βρέφος!...
- ***

Πρό έτών στην ‘Αθήνα οι λούστοροι ή- σαν Πέρσαι, πραγματικοί Πέρσαι, απ’ την Περσία, έλλειπει ‘Ελληνων ύποδι- ματοκαθηριστών.

Οι λούστοροι αυτοί έπολούσαν και τίς τότε εκδιόδομενες έφημερίδες, μεταξέ των όποιων και την ‘Ωρα» του Γρι- κοϊτή.

Για τó λόγο αυτό ó μακαρίτης ó Δηληγιάν- νης δέν ήθελε να τούς δη στα μάτια του.

Μιά παραμονή των Χριστουγέννων, τρείς από τούς Πέρσαι αυτούς, φορτωμένοι ένα τεράστιο χάρτινο καράβι έλεγαν τα Χριστούγεννα και μπήκαν έτσι και στο έπί της όδο» Ζήνωνος σπίτι του Δηληγιάννη, για να τά πούνε.

‘Ο Δηληγιάννης μόλις τούς είδε, καθώς έχαν μά- λιστα και τὰ φύλλα της ‘Ωρα» κάτω από τη ια- σχάλη τους, τούς γνώρισε και ειπε στούς φίλους του που τον περιτοίχιζαν, παρωδών τον γνωστό στιχο του λαϊκού τραγουδιού των Καλλιάντων:

- ‘Εκ της Περσίας έχονται τρείς Μάγοι με... την ‘Ωρα»!...
- ***
- ‘Ο Γεώργιος Θεοτόκης άπέφυγε να έρχεται σε μεγάλη έπαφή με τó λαό. ‘Ενας φίλος του του συνη- στούσε κάποτε γ’ άνοιξη τó σπίτι του και γά δέχεται τον κόσμο.
- Άπό είνε τó σύστημα του κ. Δηληγιάννη, απάν- τησε ο Θεοτόκης.
- Βέβαια, αλλά νομίζω ότι πρέπει να τó ακολου- θήσετε και σεις, κ. Πρόεδρε.
- Γιατί; Με τó σύστημα αυτό ο κ. Δηληγιάννης δέν κατώρθωσε να μείνη πρωθυπουργός παρα λίγους μήνες, ενώ εγώ με τó δικό μου έμπενα χάσνα όλό- κληρα. ‘Υπάρχει λοιπόν λόγος να τó αλλάξω;

Μέσα στις φιλίες της έχει εισχωρήσει τó φαριμάκι της άμαρτίας απ’ τὰ δόντια του φρικαλέου Βρυκόλακα. Τό άπαισο τέρας την έχει μολύνει. Την καιν νύχτα και μέρα ó πυρετός. Στα παραμυθιά της λέει φορετά λόγια...

Τρείς νύχτες τόρα ó τρομερός Βρυκόλακας τριγυρίζει κάτω στón κήπο. Δέν τόν βλέπουμε, δέν τόν άκούμε, μά τόν υποψαζόμαστε, μιάς τόν προδίδουν τὰ παραμυθιά της ‘Αρλέττας.

‘Όταν ξυγνώνει μεσονύχτι, τó βασανιμένο μου παιδί στερφογυρίζει στο κρεβάτι του και δέρνεται από άγωνία. Παράξενα λόγια ξεφεύ- γουν απ’ τó στόμα του:

—‘Ήρθε!... Παραμονεύει στón κήπο... Μοί γνέρει να πάω ζου- τά του... Τὰ μάτια του λάμπουν σάν νεκρικές καντήλες... Τά χείλη του στάζουν αίμα!... Θεέ μου... πατέρα μου... κόστε του να φύ- γη... να φύγη!...

Τίς φρες αυτές που τό παιδί μου σπασταράει από τρόμο κ’ άγο- νία, τό τέρας είνε στón κήπο, είμαστε βέβαιοι γι’ αυτό.

Οί γνιοί μου, κρυμένοι πίσω από τὰ παραθυρόφυλλα, με τὰ όπλα τους στό χέρι, παραβολούν κάθε σπά του βλέπουν, μά του κίκοι. ‘Ο Σατανάς της Κολάσεως δέν φροδάτι τίς σφαιρές...

Τίς φρες αυτές ó Πιστός ούδιάμει λυπητέρα... Οί λέκοι ακού- ζουν μακριά και τὰ νυχτοπούλα στερφοκοπούν στón άέρα και κρούζου- λένθυμα...

‘Ο γατέρος που νοσηλεύει την ‘Αρλέ- τα φαίνεται σκεφτικός κ’ άθυμος. Πά- νω στο πρόσωπό του διαβάω τίς μυστι- κές του σκέψεις. Ναι, έτσι είνε, τό παιδί μου θά πεθάνη!...

Κοντά τó βράδυ σήμερα ήρθε ó έφη- μέριος του γεγονικού έξωκλήσιού και διάβασε πάνω απ’ τó κεφάλι της ‘Άρο- στης μιά εύχή. Τó δύστυχο παιδί μου ύπόφερε στην άρχή τρομακτικά. Στριφο- γυρίζει πάνω στο κρεβάτι του και βογ- γούσε. βγαίνοντας άρρους απ’ τó στόμα του. ‘Βαιές στεκόμαστε γύρω και κλαί- γαμε. Σιγά-σιγά θύω ή άρρωστη ήσ- χασε. Γαλήνεψε τό πρόσωπό της, γλίκα- νε ή όμη της...

Μόλις έφυγε ó έφημέριος, γονατίσαμε όλοι μπρός στο εικονοστάσι και προσε- γυρήκαμε. Προσευχθήκαμε για τή ζωή, για τή σωτηρία της ψυχής της πολιτά- της κόρης...

Μετά μιά βδομάδα. -- Είμαι θλιμμένος, βασιρά θλιμμένος, είμαι περι- λυπος μέχρι θανάτου.

‘Η πολυαναγμένη μου κόρη πέθανε!... Μά πώς, Θεέ μου; ‘Υστερα από πόση άγωνία;

Τρομακτικά πράγματα συνέβησαν την ώρα που γαροφάλε...

‘Έξω έβροχε... ‘Αστροφές αϊδάκωναν τό μαύρο ά- ταρτισμένο ουρανό...

Καθόμαστε βουβόι και θλιμμένοι γύρω στο κρεβάτι της ‘Αρλέττας.

‘Η άρρωστη πνιγότανε... ‘Ανάσαινε δύσκολα και κάθε τόσο τέντανε τό λαιμο της και βογγούσε τρανίζοντας:

—‘Άέρα!... Λιγά άέρα, Θεέ μου, πνί- γουμαι!...

Πασ’ όλο τó χαλα- σιό που γινότανε ‘Έξω, σπράθηρα κ’ άνοιξα τó τζά- μι. ‘Ενα δυνατό ρεύμα παγωμένου, ήγρο άνέμου μπήκε στην κάμαρη. ‘Η άρρωστη άνακουφίστηκε κά- τως, άνέννεε τόρα με περισσότερη εύκολία, μά δυ- τυχώς αυτό δέν κράτησε παρα λίγα δευτερόλεπτα.

Καθώς στέκαμε μπρός στ’ άνοιγμένο τζάμι, άκού- σαινε ξαφνικά μέσα στο θόρυβο της νεροποντής ένα δαιμονιομένο κάλτασμα, πέρα μακριά, στην κολάδα.

‘Ηταν ένα τρομερό ποδοβολητό άλλων, σάν νά- κανε επέλασι όλόκληρη Ιτασία Ωη.

Οί γνιοί μου γυρίσανε και με κτυπάσανε ξαφνια- σμένα.

Τί έσήμανε αυτό;

Τί άγρια καθαλλάρια ήταν αυτή που οχτότανε μέσα στην τρικυμία της νύχτας;

— ‘Ακουσε, πατέρα; με φώτισαν.

Τούς έγνωσα να σωτάσουν κ’ άφουγκράστρια κα- λύτερα. Τó ποδοβολητό όλο και πλησιάζε, πλησιάζε...

‘Εξαφνα σσουξίματα λίκων άκουστήκαν προς την ίδια διεύθυνση.

Και τότε κατάλαβα. ‘Ηταν ‘Εκείνος!...

(‘Ακολουθεί)

‘Η αϊθερία Λουίζα της ‘Ορλεάνης.

(Περφημος πίνας του μεγάλου πορτραίστα Βιντερχάλτερ)

